

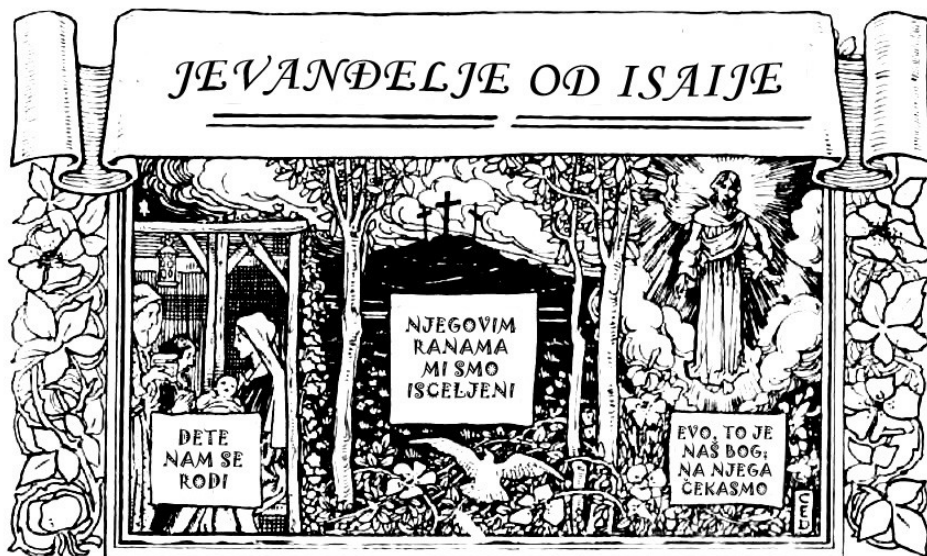
Sadašnja SVETO PISMO Istina

„Posveti ih svojom istinom; tvoja reč je istina.“—Jovan xvii 17.

Izd. 15.

LONDON, ČETVRTAK, SEPTEMBAR 28, 1899.

Br. 39.

SNAGA ZA BESPOMOĆNE

(ISA. XL 25-31)

25. Sa kim ćete me onda uporediti? I sa kim ću biti jednak? govori Sveti.
26. Podignite svoje oči uvis; I vidite ko je ove stvorio. On saziva njihove vojske po broju; On ih zove sve po imenu; Kroz veličinu njegove snage, i silu njegove moći, Nijedno od njih nije izostalo da se pojavi.
27. Zbog čega onda ti kažeš, O Jakove, I zašto govoriš tako, O Izraele, Moj put je skriven od Jehove. I moj cilj je prošao nezapažen od mog Boga.
28. Zar nisi saznao, zar nisi čuo, Da je Jehova večan Bog, Stvoritelj granica zemlje? Da se on niti umara, niti je iscrpljen; I da je njegovo razumevanje neistraživo?
29. On daje snagu iznemoglama, I nemoćnima umnožava silu.
30. Mladići će biti umorni i biće iscrpljeni; I odabrana omladina će se spotaći i pasti;
31. Međutim, oni koji veruju u Jehovu će sakupiti novu snagu; Oni će puštati novo perje kao orao koji se mitari; Trčaće, i neće biti iscrpljeni; Marširaće napred, i neće se umarati.

U stihovima koji su upravo prethodili, u ovom poglavlju, imamo živopisno predstavljanje slabosti i beznačajnosti čoveka. U poređenju sa Bogom, on je manji od ničega, i taština. On je

samo praznina. Sve nacije zajedno su samo kao fina prašina vage, koja ne čini primetnu razliku u težini bilo kod predmeta, i koja ne može biti uočena, da bude pometena. Dah od Boga bi oduvao celu rasu; a ipak se ti sami ljudi usuđuju da prave bogove za sebe, to jest, usuđuju se da naprave obličje nebeskog Boga. Međutim, šta god čovek napravi mora biti manje od njega samog; prema tome njegovi bogovi su ništa.

Ko može napraviti obličje pravog Boga? Bog je pokazao sebe Izraelovim sinovima onako kako nikada nije nijednom drugom narodu (Pnz. iv 7), ali Mojsije je, govoreći o vremenu kada im je Gospod govorio sa Sinaja, rekao: „Čuli ste glas reči, ali niste videli nikakav lik; samo ste čuli glas.“ „Zato dobro pazite na sebe, jer niste videli nikakav lik onog dana kada vam je na Horivu Gospod govorio iz ognja.“ Stihovi 12, 15. Niko nikada nije video Boga, tako da bi mogao napraviti obličje njegove spoljašnosti; prema tome, kakav god lik bilo ko napravi, tvrdeći da je Božje obličje, samo je njegova zamisao o sili i atributima Boga. Međutim ako bi ljudi samo koristili razum koji im je Bog dao, i naučili upravo prvu i najjednostavniju pouku iz stvaranja, oni bi odmah videli kako je nemoguće to da se pravi bilo kakav prikaz živog Boga. Kako takva stvar može biti učinjena, kada je on u svim stvarima? On ispunjava nebo i zemlju. Svaka stvorena stvar otkriva njegovu večnu silu i Božanstvo; svaka nijansa ruže ili duge pokazuje malo od ljupkosti njegovog lica. Kako bi dobio prikaz Boga, neko bi trebao da

spoji svaku odvojenu fazu snage i lepote u celom univerzumu; a čak i onda on ne bi imao prikaz Boga, zato što ono što bi imao bi bilo mrtvo, a Bog je sam život. Niko ne može napraviti lik života. Prema tome ne može biti Božje obličje. Bog jeste, i to je suma stvari. Pored njega ne postoji ništa.

„MEĐUTIM ljudima treba nešto da imaju Boga na umu,“ kažu neki, kao izgovor za praviljenje likova Gospoda; „nešto da pomogne njihovoj pobožnosti.“ Veoma istinito; i pošto je to tako, Bog je to obezbedio. Da li mislite da je Bog trebao da zavisi od čoveka da napravi nešto kao spomen na sebe? Da li je Bog bio toliko nepromišljen da je zaboravio važnu potrebu čovečanstva? Kakva kleveta na Boga su sve takve „pomoći za pobožnost!“ Ne; podignite svoje oči ka nebesima, i pogledajte delo Božjih prstiju, mesec i zvezde koje je on rukopoložio, i tamo uvek možete imati pomoć za pobožnost. Neko je rekao da je „nepobožan astronom lud.“ Zašto je tako? Zato što čovek koji neprestano okreće svoje oči ka nebesima, i istražuje njihove dubine, i zuri u njihovu čudesnu lepotu, posmatrajući Božju slavu, koju one objavljuju, a ipak ne obožava njihovog Stvoritelja, mora biti lišen razuma. Tako je to zaista i sa bilo kim ko ne obožava nebeskog Boga. Ko god ne prepoznaje i ne obožava pravog Boga, ima manje razuma od svog vola ili svog magarca. Isa. i 2, 3. Štaviše, Bog nam je dao Šabat, u kom dela njegovih ruku posebno trebaju da budu zapamćena. Božja stvorena dela su podsetnici njegove sile i dobrote, a Šabat, poslednji dan od svake sedmice, je za razmišljanje o delima stvaranja, tako da niko ne treba zaboraviti Boga. Bog je obezbedio mnogo pomoći za pobožnost. Kada bi svi držali Gospodnji Šabat u istini, znanje o Božjoj slavi bi prekrilo zemlju.

„GOSPODE, naš Gospode, kako je veličanstveno tvoje ime po svojoj zemlji! Ko je postavio tvoju slavu povrh nebesa.“ Ps. viii 1. On „izvodi njihovu vojsku po broju.“ „On broj zvezda određuje; sve ih naziva njihovim imenom.“ Ps. cxlvii 4. Koliko mnogo je njih tamo? Samo Bog zna. Pogledajte gore na vedru zvezdanu noć, i postajete izgubljeni dok pokušavate da ih izbrojite; ipak vidite samo nekolicinu njih. Posetite opservatoriju, i služitelj će okrenuti veliki teleskop ka nekom delu nebesa gde vaše oko ne može razaznati ništa. Sada pogledajte, i videćete rojeve sunaca kako plamte gde je izgledalo kao da je tamo bio samo prazan prostor. Međutim još niste iscrpeli mogućnosti, iako bi vas takva misao kao što je pokušavanje da ih pre-

brojite izludela. Ništa više ne možemo videti sa teleskopom, i sada pribegavamo fotografiji. Činimo da zvezde govore svoju sopstvenu priču. Osetljiva ploča je izložena satima, i svetlost koja je previše slaba, zbog beskrajne daljine, da bude uzeta u obzir čak i pomoću teleskopa, postepeno se nakuplja dok ne napravi sitnu mrlju. Sada imamo fotografiju tog prostora za koji se činilo da je prazan čak i kada je gledan kroz najmoćniji teleskop, i gle, postoji hiljadu tačaka, svaka ukazujući na prisustvo zvezde. Ista stvar učinjena sa bilo kog dela neba bi dala sličan rezultat.

TAKO vidimo da zvezde unutar čovekovog doseganja, takoreći; to jest, zvezde za koje je on u stanju da detektuje postojanje, su mnogo hiljada puta veće u broju nego što može biti viđeno golim okom. Međutim još nismo stigli do kraja. Nemamo ništa više razloga za pretpostavljanje da je granica bila dostignuta našim teleskopom i fotoaparatom, nego što dete ima za govorenje da ne postoji ništa izvan horizonta—da njegove oči razgledaju granice univerzuma. Što je moćniji instrument kroz koji gledamo u nebesa, to je veći nagoveštaj beskrajnih dubina iza. Dakle možemo biti sigurni da ako bismo mogli transportovati naš teleskop i fotografski aparat na najdalju zvezdu koja nam je dosad odaslala pogled na sebe, i trebali da posmatramo u istom pravcu, trebali bismo samo imati isto iskustvo, i tako dalje u nedogled. Potpuno smo izgubljeni u razmišljanju o tako beskrajnom stvaranju, i možemo samo reći, „Kako li su brojna dela tvoja, Gospode! Sva si ih u mudrosti učinio.“

SADA imamo neku vrstu uvažavanja izraza, „Nebeska vojska.“ „On saziva njihove vojske po broju; On ih zove sve po imenu.“ Rečeno je to da je Cezar znao imena svih ljudi pod svojom komandom. To je bilo, ako je tačno, najdivnije dostignuće; malo ljudi bi moglo zadržati u sećanju imena toliko mnogo ljudi. Ipak, tamo je bilo samo nekoliko desetina hiljada, dok je Božja vojska desetina hiljada mirijada. Možemo to uporediti sa ogromnim stadom, od kog je Bog Pastir. Kao što Istočnjački pastir, koji provodi sve svoje vreme sa svojim stadom, postaje toliko dobro upoznat sa njim da poznaje svakog, tako Bog poznaje svakog iz njegovog zvezdanog stada. I kao što pastir svojom vernom budnošću i svojom snagom protiv divljih zveri, drži svaku od njegovih ovaca bezbednom, tako i Bog, svojom snagom i mudrošću, čuva svoju zvezdanu vojsku tako da nijedno od njih nikada ne izostaje. Čovek misli o svom delu kao velikom, ipak ono u najvećem ima veze samo sa malim delom zemlje. U poređenju sa onim šta možemo videti na ovoj zemlji, čovekovo delo je jadno; ali šta ćemo reći kada razmotrimo nebesa? Kakvo nezamislivo ogromno delo Bog ima na svojim rukama!

I Bog ima ovo delo bukvalno na svojim rukama. On premerava nebesa svojim pedljem. Ona su delo njegovih prstiju. Šta je to što drži sva ova ogromna tela na njihovim pravim mestima tako da nikada nema bilo kakvog su-

dara, iako su sva ona neprestano u pokretu? „Gravitacija,“ kažu nam. Na primer, uzmimo naš sunčev sistem. Ljudi izostavljaju Boga iz diskusije, i govore kao da je uložena sila bila svojstvena samim nebeskim telima. Sunce, kažu oni drži planete u njihovim orbitama. Vrlo dobro, mi znamo to pošto su Božja večna sila i Božanstvo viđeni u svemu što je on napravio, postoji sila u suncu i svim drugim telima; ali hajde da razmišljamo dovoljno dugo da se uverimo da je to samo Božja sila. Pogledajte zemlju kako se okreće oko sunca. Sada ona leti sa čudesnom brzinom direktno dalje od sunca. Privlačenje drugih planeta je privlači, kažu nam. Vrlo dobro, zašto ona onda ne nastavi dalje? Zašto stane na svom letu, i okrene se nazad prema suncu? „Oh, sunce je privlači!“ Da, ali

„ON IZVODI NJIHOVU VOJSKU NA BROJ.“

zašto je sunce nije zadržalo od kretanja? Ono je imalo isto toliko sile kada je zemlja bila letela dalje od njega, kao što je imalo kada se okrenula da ide nazad. Zašto joj je onda dopustilo da ide toliko daleko? Ne postoji nijedan drugi odgovor na ovo pitanje, osim izjave—da je Božja ruka na stvarima koje je on napravio. Božje sopstveno lično prisustvo održava i kontroliše njegova dela. Činjenica da astronomi mogu proračunati relativnu silu pokazanu kroz razna nebeska tela, tako da mogu reći kada da očekuju bilo koju poznatu planetu ili zvezdu na bilo kom poznatom mestu, uopšte ne uništava činjenicu da je to Bog koji lično deluje. Ne postoji takva stvar kao slepa sila. Postoji inteligencija koja usmerava svu silu. Bog nije otišao i ostavio svoja dela da se brinu o sebi; uskoro bi postojao kaos ako bi trebao. Ne, on sam ostaje tu, „noseći sve rečju svoje sile.“

ŠTA je prema tome zaključak? Da li je uobičajena pritužba da Bog ima previše toga čemu treba da se posveti, da vodi računa o našim malim brigama? O luda i slepa nevero! Zašto će ljudi istrajno staviti utehu dalje od njih samih? „Zašto ti kažeš, Jakove, i govoriš, Izrael: 'Moj put skriven je Gospodu, i moj je sud promaknuo Bogu mom?' Zar nisi saznao? Zar nisi čuo da se večni Bog, Gospod, Stvoritelj krajeva zemaljskih, ne umara niti se iscrpljuje? Neistraživ je

razum njegov.“ Ako niste to čuli, onda razmotrite nebesa i naučite to. „Ko je prezreo dan malenkosti?“ Sigurno ne Bog, koji upozorava čoveka protiv takve ludosti. Baš zato što je Bog tako velik, on je u stanju da vodi najtačniji izveštaj vašeg slučaja. Ni detalj ne promakne njegovom zapažanju ili njegovoj brizi. On koji broji zvezde, takođe broji same dlake na vašoj glavi. Mt. x 30. Pretpostavimo da postoji ovdje veliki matematičar. On može učiniti najnejasnije proračune. Najvećim brojevima rukuje sa lakoćom. Neko pita, „Može li da broji? Da li zna da su dva i dva četiri?“ Kakva glupa pitanja! Naravno da može. „Pa, mislio sam da se on bavi sa tako velikim stvarima da ne bi bio u stanju da se opterećuje sa tako malim poslovima.“ Znajete onda da veće uključuje manje. Sila da se rade

velike stvari podrazumeva silu da se radi ono što je manje. Koliko smo iznenađeni što pronalazimo velikog zemaljskog čoveka da bude u neznanju o nekoj jednostavnoj stvari. „Da li je moguće da ne znate to?“ uzvikujemo u čudu. Međutim, niko ne može postaviti neko takvo pitanje vezano za Boga. Neistraživ je njegov razum. Niko nikada ne može doći do njegovih granica, tako da pronade nešto što on ne zna. On naseljava večnost, tako da je beskrajnost, bilo da bude beskrajno velika ili beskrajno mala, u njemu. Sva sila i mudrost su njegovi, jer je on stvoritelj svega.

„ON daje snagu iznemoglom.“ Sve ovo razmišljanje o čudesnoj Božjoj sili, kao što je pokazano na nebesima, samo je deo utehe za koju Bog kaže da mora biti objavljena njegovom narodu. Malopre smo čitali o Bogu kako govori broj zvezda i zove ih sve po imenu. Hajde da sada pročitamo povezanost, i pogledamo zašto je ta činjenica navedena. „Gospod gradi Jerusalim; on okuplja prognanike Izraelove. On isceljuje one srca slomljenog i povija rane njihove. On određuje broj zvezda; sve ih naziva njihovim imenom. Velik je naš Gospod i snage je goleme; razum njegov je bezgraničan.“ Ps. cxlvii 2-5. Dakle sva ova sila, koja je pokazana u brojanju i nazivanju i nošenju nbrojenih zvezda, jeste sila sa kojom Bog povija rane svog

naroda, i isceljuje one slomljenog srca. Njegova blagost u postupanju sa ranjenima je jednaka njegovoj sili u održavanju univerzuma.

PAGANSKA izreka kaže da „Bog pomaže onima koji pomažu sebi.“ To je način na koji đavo pokušava da obeshrabri ljude. Svi ljudi su bespomoćni, i postoje vremena u životu svakog čoveka kada se on oseća da je apsolutno bez snage. Bog bi hteo da se svi osećaju tako sve vreme. Međutim kada se ljudi nađu u tom stanju, oni pomisle na tu neznabožačku izreku, i obeshrabre se. Dakle istina je da Bog pomaže onima koji ne mogu pomoći sebi. „Hrist je, dok ste još bili nemoćni, u pravo vreme umro za bezbožnike.“ Rim. v 6. Njegova „snaga se usavršuje u slabosti.“ 2. Kor. xii 9. On čini ljude snažnim iz njihove slabosti. Jevr. xi 34. „On daje snagu iznemoglom i nemoćnima snagu uvećava.“ On umnožava silu onima koji su nemoćni. To čini dajući im sebe. „Bog je taj koji po svojoj dobronamernosti izvodi u vama i da hoćete i da delujete.“ Mislite o tome! Sama ista sila koja je pokazana na nebesima, vodeći sve planete i zvezde u njihovim tokovima je sila koja deluje u nama! Sva sila koja je otkrivena na nebesima je za nas. Ovo je pokazano činjenicom da je „on dao samog sebe za nas.“ Založio se za naše spasenje. Međutim na njemu počiva ceo univerzum. Sila koja je viđena u celom stvaranju je njegova sila; to je on sam na delu. Prema tome kada nam je dao samog sebe, dao nam je svu silu u univerzumu. Nije li to vredno da se pogleda gore? Želite li „pomoć za pobožnost,“ i nešto da vas ohrabri? Onda gledajte gore.

Omladina je sinonim za snagu i izdržljivost. Ipak „omladina će klonuti i umoriti se, i mladići će sasvim popadati.“ Postoji granica za izdržljivost omladine. Pored toga, starost dolazi čak i omladini, a sa starošću dolazi slabost i mlitavost. „Ali oni koji čekaju na Gospoda obновиće svoju snagu.“ Zapazite nagoveštenu suprotnost između omladine i starosti. Omladina može pasti, ali oni koji čekaju na Gospoda, nebitno koliko mogu biti stari, obnoviće svoju snagu. Bog daje svima koji se uzdaju u njega večan život; to jest, oni koji se uzdaju u njega dobijaju korist od toga; a karakteristika večnog života je mladost. Ona obnavlja sebe. „Oni koji su zasadeni u Domu Gospodnjem cvetaće u dvorovima Boga našeg. Plod će donositi i u starosti; biće jedri i krepki; Da pokažu kako je čestit Gospod: on je stena moja i nema u njemu nepravедnosti.“ Ps. xcii 13-15. Postoji u ovome čudo života. Oni koji čekaju na Gospoda, priznaju ga na svim svojim putevima, zaviseći od njega, primaju sveže zalihe na njegovim rukama svakodnevno. On im pokazuje put života, i usmerava ih na njemu. Pokazuje im kako da žive,— kako da jedu i piju na pravi način da obnove život. „Pobožnost je svemu korisna: ima obećanje života; ovog sadašnjeg i onog budućeg.“ 1. Tim. iv 8. Postoje predivne mogućnosti u Hrišćanskom životu, koje nijedan čovek u ovom naraštaju nije još shvatio. Koji će dopustiti Bogu da pokaže u njihovim telima šta može da radi sa onima koji mu veruju?